

דברי מורנו הרב שליט"א במגבית לבניית הקומה השלישית בבית לב לאחים

"מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי" (תהלים קטז, יב). מבאר הרד"ק, "מה גמול או מה מנחה אוכל להשיב לו על כל החסד שעשה עמי. "כל תגמולוהי עלי", כל תגמוליו שגמלני הם עלי, להשיב כנגדן אם אוכל, כי לא היה בי זכות שהיה עליו לעשות לי מה שעשה, אלא הכל חסד מאתו". אני עומד כאן ונזכר, לפני אחד עשרה שנים נכנסנו לבניין הזה, והוא כבר צר מהכיל. כשתכננו את הבניין, רצינו לבנות שתי קומות, קומה לשיעורים, וקומה לבית המדרש, ולבסוף בנינו חמש קומות, וגם הן צרות מהכיל.

במשך עשרות שנות הפעילות ברחובות, עברנו מקומות רבים. רחוב פרץ 7, רחוב הרצל 152 1541, רחוב בנימין 4. בכל מקום הייתה סייעתא דשמיא עצומה, להשיג את המשאבים הכלכליים לממן את הפעילות הברוכה עם אלפי הנשמות היקרות שהתקברו והתחזקו בחסדי ה'. אנו צריכים להודות לקב"ה גם על הסייעתא דשמיא שהייתה עם בניית הבניין, שהחלו בהפגנות והתנגדויות, נמשכו בעינוי הדין בבג"ץ, עד שזכינו סוף סוף לזכות ולברך על המוגמר. לפני כל דיון בבג"ץ, נכנסתי למרן הגר"ח קנייבסקי לבקש ברכה, ובכל פעם הוא אמר לי, אתה תראה שבסוף יהיה לרשעים מפלה.

"מה אשיב לה'?" - יש מצווה מפורשת בתורה (דברים כב, א), "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחיך". נלמד את דבריו הנוקבים של מרן הגרי"ש אלישיב (דברי אגדה שמות כג, ד):

ישנן אבידות התועות בשדה, נפשות יקרות, בני ציון היקרים, ועלינו להכריז בבתי כנסיות ובבתי מדרשות על כך! ועל כולנו מוטל לקיים את המצוה של "השבת אבידה". ולא רק כשהוא "תועה" בדרך (כלשון הפסוק כאן), שהוא לא מוצא את דרכו, אלא גם כלשון הפסוק בפרשת כי-תצא (דברים כב, א) "לא תראה שור ... אחיך נדחים", אפילו כשהוא נדחה, ברחו ממנו והרחיקו אותו, יש לראות ולקרב אותו, להשיב אותו אל אביו שבשמים. ובגמרא מכות (דף כד.) איתא "אמר רב, מסתפינא מהאי קרא (ויקרא כו, לח), "ואבדתם בגוים". מתקיף לה רב פפא, דלמא כאבידה המתבקשת, דכתיב (תהלים קיט, קעו), "תעיתי כשה אובד בקש עבדך". ישנן שני סוגי אבידות; ישנה אבידה שנאבדה מבעליה ומונחת דומם כאבן, כמו אבידת ארנק. בעל האבידה מחזר על אבידתו אבל האבידה אינה מתבקשת, כלומר אינה עוזרת לו מאומה ואינה ממציאה את עצמה אליו. וישנה אבידה שהיא בעצמה מתבקשת, היא מסייעת לבעל האבידה למוצאה, כמו שה שאבדה מהעדר, הרועה מחזר אחריה להשיבה אל העדר, וגם השה מצידה צועקת בבדידותה ורוצה למצוא את העדר ואת בעליה. וזהו שאמר דוד המלך על כלל ישראל, שהיא כאבידה המתבקשת "תעיתי כשה אובד" - כשה הצועק כשתעה ורוצה לשוב למקומו, ועל אלו יש תקוה, אחרי ששניהם מחזירים זה על זה, וזה "אבידה המתבקשת", שסוף סוף ימצאו זה את זה.

ילד שהולך לאיבוד, הוא בוכה. כולם רואים שהוא מחפש את אביו. כשאבד לאדם ילד, כולם מצטרפים לעזור לו בחיפושים, גם אם איננו חייבים טובה למאבד. בזמן בו יש התעוררות עצומה, מוטלת עלינו החובה לסייע לקב"ה להשיב אליו את בניו האובדים. כמה שנפעל יותר, נזכה להציל יותר ויותר נפשות.

אנו בונים כעת קומה נוספת, לתת מענה חם ומזמין. קומה שתהיה קודש לקירוב לבבות בנות ישראל. ובפינו אנו נושאים תפילה תמידית, "עד הנה עזרנו רחמך, ולא עזבונו חסדיך, ואל תטשנו ה' אלוֹקינו לנצח". ופונים ומבקשים מכל אחד ואחד, אשר ישנו פה עמנו, ואשר איננו פה עמנו, לשאת עמנו חלק בבניין שבונים כאן לדורות. וזכה לשנה טובה, כתיבה וחתומה טובה.

לשותפות עם מורנו הרב שליט"א
ניתן לתרום בקישור המצורף
[קמפיין עולים קומה | לב לאחים רחובות](#)